

שיבת בשיבתו

בְּרֵאשִׁית - וַיֵּשֶׁב

כ"ב כסלו תשפ"ג | גיליון 314

הפטרה:

" כֹּה אָמַר ה' עַל שְׁלֹשָׁה " { עמוס ב' }
עֵשֶׂת מִצְרַיִם

הרב אשר ביטון רב משמר הגבול - ירושלים

לרפואה שלמה אמן.

מיטלי בת עליזה
 קסם לאה חיה בת אלה
 טליה אסתר בת אלינור
 ינון יהודא חי בן זרד רוזה
 אפרים יהודא בן רייזל
 כנרת בת מרים
 יצחק בן פרלה
 רחלי בת הניה

השבת אנו נקרא בפרשה: "וַיֵּשֶׁב יַעֲקֹב פְּאֶרְץ מִצְרַיִם וַיָּבִיאוּ אֵלָיו פְּאֶרְץ כְּנָעַן. אֵלֶּה תֵּלְדוֹת יַעֲקֹב יוֹסֵף...". מבאר רש"י: ביקש יעקב לישוב בשלוח קפץ עליו רוגזו של יוסף... בספר 'להגיד' שואל הרב גלינסקי: איזו מין שלוחה יעקב אבינו מבקש לשבת? וכי שכח לרגע את צרת דינה ועשיו?! גם בנו יוסף הצדיק ע"ה הסתובב במקומות קשים ורעים, מי בכלל יכול להעלות על הדעת את הסבל שלו עשרות שנים. והוא החזיק מעמד הכיצד?! והוא מסביר את התשובה על ידי "סיפור אישי עם מוסר השכל": אימי ע"ה הייתה מנוייה על עיתון של אגו"י בפולין, שקראו לו "טאג בלאט". העיתון גמא מרחקים עד שהגיע אל בתינו בעיירה בשעות אחר הצהריים. הוא היה מוקד משיכה לנשים רבות בסביבת מגורינו שצמאו לחדשות ולא ידעו קרוא וכתוב. בכל ערב, היו אותם נשים מפנות לעצמן קצת זמן ונכנסות לבתינו לשעה קלה, אימי הייתה קוראת להם את ה'חדשות' והן היו מקשיבות בקשב רב.. ערב אחד, אחת השכנות, אישה מבוגרת, הקדימה לבוא. היא נכנסה לבית בשעה שאימא עדיין הייתה עסוקה בקילוף תפוחי אדמה במטבח. כאשר ראתה שהעיתון כבר מונח בפתח הבית, הגביהה אותו והסתכלה על כתבה בעמוד הראשון, בנושא בניית אונייה חדשה (האנגלים בנו אז אונייה חדשה שהפכה לשיחת היום). לפתע, האישה שלא ידעה לקרוא רצה פנימה עם העיתון וזעקה בקול גדול: "דבורקי (לאמי קראו דבורה) מה קורה לך?!", ספינה טובעת ביים ואת עומדת ומקלפת תפוחי אדמה במטבח?!... אימא שעדיין לא עללה בעיתון, מיהרה לקראתה, יצאה מהמטבח עם הסינר. נטלה את העיתון והביטה בו. מיד הבחינה בטעותה של הישישה, כיון שלא ידעה לקרוא, היא אחזה את העיתון הפוך וראתה ספינה הפוכה... אימי הביטה בה בידידות ואמרה בענווה: "מה איתך? כך קוראים עיתון?! הלא כתוב כאן שבונים אונייה האניך יודעת לאחוז עיתון?!. תביני באנגליה בנו אניית פאר חדשה - הסירי דאגה מליבך!" כילד, המילים האלו נחרטו במוחי, עם מוסר השכל שבהן: האדם קורא את המציאות בצורה הפוכה, הוא לא יודע לקרוא, חושב שהספינה טובעת, בו בזמן שההיפך הוא הנכון. בונים אונייה חדשה... אין לנו השגה באבות הקדושים, אך מה שאנו כן יכולים ללמוד מפרשתנו, שהם ידעו לקרוא ואנו לא...!". יוסף ידע שהי' מנהל אותו ו"כל מה דעביד רחמנא לטב עביד" (כל מה שעושה הקב"ה לטוב הוא עושה) לא אני מנהל את העולם. ולבסוף? התגלה כי הצרות רק הועילו לו להרוויח כפל כפליים. תכונה זו ירש מאביו יעקב אבינו ע"ה שגם היה כך. "ביקש יעקב בשלווה" ולא עלה בידו. חייו המשיכו להתפתל בשבילי הצער והייסורים, והוא בטח באלוקי השמים והארץ, וכידוע, צרות אלו בנו את העתיד, עתיד האומה - את כל שבטי-יה. סיכם רבי יעקב גלינסקי זצ"ל בקול בוכים מלא בטחון ואמונה: רבותי, גם בימינו צריך לדעת. האוניה לא טובעת. ההיפך הוא הנכון - בונים אונייה! רק שבדרך כלל אנחנו לא יודעים לקרוא את החדשות!...ונסיים בסיפור: נאמר במדרש: "ביקש יעקב לישוב בשלווה, קפץ עליו רוגזו של יוסף. צדיקים מבקשים לישוב בשלווה אמר הקב"ה: לא דיין לצדיקים במה שמתוקן להם לעולם הבא, אלא מבקשים לישוב בשלווה בעולם הזה?" בין הנצי"ב מוולוז'ין ור' יוסף דוב סולוביצ'יק מבריסק היה ויכוח בעניין מסוים בהנהגת הישיבה. החליטו הם להציע טענותיהם בפני ר' זאב, מגיד העיר ווילנה ובפני ר' יצחק אלחנן ספקטור מקובנא. שמעו הרבנים את טענותיהם ושקעו במחשבה. יודעים אתם פתח ר' זאב "עומד אני עכשיו בפרשת וישב"!!... נתנו כולם עיניהם בו בפליאה ולא הבינו את דבריו. הימים ימי חורף היו ובינם לפרשת וישב הפרידו שבועות רבים...אפרש לכם את כוונתי אמר ר' זאב הרי מגיד אני בוויילנה, ובכל שבת דורש אני בבית הכנסת. דרכי תמיד בדרשותיי, להציג תמיד את הרע לעומת הטוב, ואת הצדיק לעומת הרשע. וכך בכל שבתות השנה מוצא אני נושא לדרשותיי: בשבת פרשת בראשית: מציג אני את אדם הראשון - ולעומתו את הנחש. את קין מול הבל. בפרשת נח: הטוב זהו נח מול הרע שהוא דור המבול בפרשת לך-לך: את אברהם מול פרעה בפרשת וירא: את אברהם מול סדום ועמורה וכך בכל שבת יש לי צדיק ורשע... אולם כאשר אני מגיע לפרשת וישב, אל יוסף ואחיו, אני עומד נבוך. אין לי צדיק ורשע כי גם יוסף וגם אחיו השבטים צדיקים טהורים...גם כאן זהו המצב שבו אני נמצא, שהרי שניכם צדיקים וגאונים ושניכם צודקים... **שבת שלום ומבורך.**

זמני כניסת ויציאת השבת

רבינו	צאת שבת	כניסת שבת	
תם	17: 17	16: 02	ירושלים
17: 54	17: 17	16: 02	תל אביב
17: 51	17: 18	16: 17	חיפה
17: 51	17: 16	16: 08	באר שבע
17: 55	17: 20	16: 21	אילת
17: 56	17: 22	16: 13	

פתגם השבוע
 " מי שצריך אש יחפש באפר "
 { המגיד ממזריטש }

לזרע של קיימא. אמן.

שלמה בן יונה
חנה בת יעל
אליהו בן מרים
מרגלית בת חנה

" שכרו של יוסף "

" אור החיים הקדוש "

" והנה אנחנו מאלמים אלמים בתוך השדה והנה קמה אלמתי וגם נצבה והנה תסבינה אלמתיכם ותשתחווין לאלמתי "

רמז חלום האלומות, ושכרו של יוסף

כותב רבנו האור החיים הקדוש, בדרך רמז, 'אלומות' הם חבילות, ורומזים על חבילות של מצוות ומעשים טובים, והראו ליוסף הצדיק בחלום את חבילות המצוות שלו ושל האחים שלו, ולכן האלומה של יוסף "קמה" מעל כולם, כי הוא עמד בניסיון העצום של אשת פוטיפר, וגם אלומתו הייתה 'נצבה', לרמז שהוא השליט על כל ארץ מצרים, וגם רמזו לו בחלום, שכל האלומות של האחים מוכנעים לפניו, כיון שהוא החיה את כולם במצרים וזן ופרנס אותם.

והסיבה שיוסף הודיע את החלום, שזה מראה את מעלתו וגדולתו, מטרתו הייתה בכך להסיר את השנאה מעליו, כי כשהם יתבוננו במעלת גדולתו וקדושתו, וגם כשידעו שהוא עתיד לפרנס ולזון אותם ברבות השנים, זה ירחיק את השנאה, ואדרבה יוסיף אהבה ביניהם.

ובזכות שיוסף הצדיק פרנס את משפחתו בימי הרעב, כל עם ישראל נחשבים גם תולדותיו של יוסף, וזאת הייתה מאת ה' שירד יוסף למצרים כדי שיעלה לגדולה ויפרנס את אחיו. ולכן בתחילת הפרשה מרמזת לנו התורה 'אלה תולדות יעקב יוסף' שתולדותיו של יעקב נחשבים ונקראים גם 'תולדות יוסף' היות שפרנס אותם במצרים. ולכך נאמר גם בספר תהלים "גאלת בזרוע עמו בני יעקב ויוסף סלה" כי כל עם ישראל נחשבים גם בני יוסף.

וכמו כן כתב רבנו האור החיים הקדוש בפרשת וזאת הברכה, שזוהי הסיבה גם, שמשה רבינו בברכתו את שבט יוסף בירך אותם, בשפע של פרנסה, " וליוסף אמר מברכת ה' ארצו ממגד שמים מטל ומתהום רבצת תחת, וממגד תבואת שמש וממגד גרש ירחים" מידה כנגד מידה, היות שיוסף הצדיק פרנס את ישראל, מבורכים צאצאיו בשפע של פרנסה.

הבית השלם

הרב שמעון שמש שליט"א – יועץ זוגי וחינוכי: 052-7162999

לכבוד הרב שלום

אני לפעמים מבקשת מבעלי לערוך קנייה קטנה, ומצפה שיפתיע ויקנה גם משהו אישי עבורי, אבל הוא תמיד שוכח ולא יוזם מעצמו. כיצד אגיב לו על כך?

תשובה

תופעה מוכרת למדי, ויש נשים במקומך שיתנו לבעל "על הראש" על כך, בתקווה שיותר לא ישכח. זה עלול לעבוד אמנם... אבל אני מציע לך דרך שונה במקצת... אני מציע במקום לתת לו על הראש, לתת לו "בתוך הראש". לגברים רבים אין זיכרון לטווח הארוך בעניין פרטים הקטנים ו"שוליים". נכון, הפתעות לאשה אינה דבר שולי וקטן. אבל בעיני הגברים כן! משום שגבר לא מצפה להפתעות מסוג זה, ולכן חושב שגם אשתו כגופו, ואין לה ציפיות מסוג זה. במלים אחרות אם אישה מדי פעם קונה לבעלה ממתק או חטיף או מחזיק מפתחות בצורת הלב או "עולם שלי" וכדומה, ייתכן ויאשים אותה בבזבוזים מיותרים!!! בעוד שאותם דברים בדיוק, עשויים לשמח מאוד את האישה. אישה מטבֵּעָה נוטה לשים לב לפרטים הקטנים ושוליים. ולכן היא גם שמחה מכך שבעלה זוכר אותה כל הזמן. הציפייה שלך למשהו קטן, היא לא בשביל החפץ לעצמו, אלא לשימת לב המיוחדת שמביע בעלך. מעבר לחפץ עצמו מסתתרות המלים: "חשבתי עליך, ולכן קניתי לך משהו". אבל הגברים לרוב, אינם כאלה... כלומר לא יזכרו להביע את שימת הלב לעתים קרובות, ברכישת מוצר מסוים עבור הרעייה. אבל אם תזכירי לו במרמז, הוא יזכור. ונכון שאת מעדיפה שיעשה זאת מדעתו ובאופן ספונטאני. אבל גם זה יגיע! תרמזי לו: "תקנה גם משהו בשבילי". אחרי קבלת החפץ תביעי הערכה אליו על כך. תדגישי לו עד כמה פרטים הקטנים משמחים אותך, ונותנים לך תחושה שבעלך מביע בכך אהבה. עם הזמן תראי שלא צריך להזכיר לו אפילו ברמיזה, והוא יעשה זאת מדעת עצמו. אבל בתנאי אחד: א. תקופה מסוימת תזכירי לו. ב. אל תרפי מלשבת אותו על כך ולהעריך את מעשיו. בכך את "שותלת" לו בראש את הידיעה שטוב וראוי לעשות זאת מדי פעם.. בהצלחה.

לעילוי נשמת מורי ורבי
מון ראש הישיבה חכם
שלום הכהן בן מלכה
תפחה זצוק"ל זי"ע. אמן.

הלכות - ילקוט יוסף באיזה אופנים אין חיוב לשמוע לאביו

מי שהוריו ציוו אותו שלא לישא אשה פלונית מפני שהיא מעדה מסוימת, אין לו לשמוע להם, אחר שנתברר שהיא יראת שמים ובעלת מדות. וכן אב שציווה את בתו שלא תשא איש פלוני מפני שאינו ממשפחה מכובדת, אינה חייבת לשמוע בקולו, שאין בזה מצות כיבוד אב ואם. וכן אם האשה בעלת מדות טובות ויראת ה', אבל אינה מוצאת חן בעיני אביו או אמו, או שאביו טוען שאינה הגונה לבנו, ולדעת הבן אשה זו הגונה לו, אין לו לשמוע בקולם שלא לשאתה. אך יעשה זאת במתינות ובעצת חכם.

בת ישראל שגזר עליה אביה לבל תינשא לפלוני שהיא חפצה בו, וכן בן שאביו ציווה אותו שלא ישא אשה פלונית אחר שהוא מקפיד בדבר שיש בו משום צוואת רבי יהודה החסיד, והבת אינה רוצה להקפיד בזה, וכגון ששם הכלה כשם אמו של החתן, אינם צריכים לשמוע לקול האב. וחתן ששמו כשם חמיו, או כלה ששמה כשם חמותה, יוסיפו שם. ונכון שיוסיפו את השם שלושים יום קודם החתונה בעת העלייה לתורה, וישתמשו גם בשם החדש.

אב שציווה לבנו לשאת את אחותו, והבן חושש מלשאתה אחר שהרופאים טוענים שהדבר מזיק לילודים, אין הבן חייב לשאתה, ובלאו הכי אין מצות כיבוד אב ואם בדברים שאין בהם הנאה ישירה לאב.

אב שציווה על בתו לבל תינשא כלל כדי שתשרת אותו, והבת רוצה להינשא ולהביא בנים לעולם, אינה צריכה לשמוע לו כלל. ותינשא לאיש הגון אשר תחפוץ בו, ואין לה לחוש למצות כיבוד אב ואם בכל כיוצא בזה. ומכאן מוסר השכל לאיש אשר במקום

שישתדל לקיים המצוה להשיא את בתו על ידי נדוניה ומלבושים נאים, הוא מצווה עליה לבל תינשא לאיש, שגדול עונו מנשוא. וצפוי לו עונש מהקב"ה, כי צערא דגופא לא ניתן להימחל.

אב שציווה לבנו שישא אשה בגלל ממון, והוא רוצה בבת טובים, לא ישמע לאב.

אבא המבקש מבנו שלא ישא אשה בצעירותו, כדי שיעזור לו במסחר, או כדי שיוכל למלאת כריסו בש"ס ובפוסקים, אין לבן לשמוע לאביו בזה, אלא עליו להזדרז לישא אשה בגיל עשרים לערך. ואפילו אם רבו או ראש הישיבה שלו אוסר עליו להינשא בגיל עשרים, אין לו לשמוע לו בזה, דבזמן הזה שאפשר ללמוד תורה גם אחר הנישואין בכולל, וגם רבה הפריצות ברחוב, יש להזדרז להינשא, כדי ללמוד בתורה בטהרה. ומי הוא זה אשר יקח על עצמו אחריות כבדה כזו למנוע בחור מלהינשא בצעירותו.

אב שציווה לבנו שלא ייתן לבתו נדוניה כראוי, והוא רוצה ליתן לה נדוניה כראוי, הוי כאילו אומר לו לעבור על המצוה ואינו צריך לשמוע לו.

כבר נתבאר לעיל שאם אביו ואמו חולים, וצריך הבן לשמשם, ומצא שידוך הגון ומתנים עמו שיעבור לדור במקום אחר, ואם לא יקבע דירתו במקום אחר לא יתנו לו אשה משם, רשאי להניח כבוד הוריו ולעסוק במצות פריה ורבייה.

מי שאביו זקן או חולה, ויש לבן בת צעירה, ואביו מבקש ממנו שישלח אותה אליו לעזור לו בעת חוליו, וגם

האב צריך לבתו שתעזור לו, ראוי להקדים את אביו ולשלוח את בתו לעזור לו.

בחור הרוצה לישא גיורת המתנהגת כשורה, ונתגיירה בבית דין הגון, ואביו ואמו מוחים בדבר מפני כבוד המשפחה, אינו מחוייב לשמוע להם. אך ירבה עליהם רעים, תלמידי חכמים, שישכנעו את ההורים להסיר את התנגדותם.

אמר לו אביו לגרש את אשתו, אינו צריך לקיים מצותו. ואם בא אליו בטענות של הלכה, יעשה שאלת חכם אם אסורה לו לפי הדין.

אם אביו ציווה שלא יהיה ערב עבור הלוואות, צריך לשמוע בקולו.

אבידה הנמצאת בחוץ לארץ, שאין על האדם חיוב להשיבה כיון שמצווה זו כרוכה באיסור יציאה לחוץ לארץ, והאב נמצא בחוץ לארץ, ומבקש מבנו לבא אליו לזמן מסוים, והבן יצא לחו"ל, מחוייב לטפל בהשבת האבדה, אפילו אם יאמר לו אביו שלא יטפל בעניין, דאחר שהגיע לחו"ל מחוייב במצווה זו.

אם ציווה אביו לעשות דבר שאינו לכבודו בפרהסייה, כגון בן גדול שנצטווה על ידי אביו לעשות מעשה נערות לרכוב על מקל בחצר, והבן מתבייש לעשות כן, אין צריך לשמוע לו, כיון שאין זה כבודו.

אם הבן אינו יכול לזון את עצמו והאב בעל יכולת, חייב האב ליתן לבנו מדין צדקה, לפי ממונו. ואם הבן יכול להתפרנס ממעשה ידיו או משא ומתן, הוי כאילו יש לו קרן כדי להתפרנס ואז אין על האב חיוב לזונו.

הגאון הרב חיים חזקיהו מדיני זצוק"ל – השדי חמד

נולד בז' חשוון שנת ה'תקצ"ג בירושלים ונקרא 'חזקיהו'. מילדותו למד עם אביו בשקידה עצומה והתפרסם כמתמיד בלימודו, בעל כישרונות מיוחדים וכושר זיכרון מופלא. נודע כבקי בתלמוד בבלי וירושלמי, מפרשים, פוסקים, זוהר ומדרשים ולחנתו שהתקיימה באלול תרי"א בירושלים הגיעו כל גדולי הדור. לאחר נישואיו נסמך על שולחן אביו והמשיך לשקוד על לימוד התורה אך לאחר שאביו נפטר בחודש אב שנת תרי"ג במהלך שהותו בבגדד נאלץ לדאוג לפרנסת אמו, זוגתו ושתי אחיותיו הקטנות ובתאם לעצת ר' חיים נסים אבולעפיה עבר עם משפחתו להתגורר בקושטא (טורקיה) בביתם של קרובי משפחתו מצד אמו על מנת שיוכל להמשיך ללמוד ללא טרדות פרנסה. למד בשקידה גדולה בישיבת כולל אברכים, שהחזיק הגביר חיים ישראל רומאנו בביתו על חשבוננו. אחד התלמידים התקנא בו על הצלחתו והתעלותו בלימוד ושיחד את המשרתת של הגביר שתוציא עליו שם רע. למרות שלא הגיב על ההאשמות, המשרתת סיפרה לו כי האברך שיחד אותה ואף על פי כן לא פרסם את מעשה האברך כי העדיף לסבול ולא לגרום עלבון לחברו, על כן מאותו יום זכה לחדש בתורה ביתר שאת וכתב את חידושיו בספריו "שדי חמד" שהתפשטו ברחבי תבל. סבל מחולאים שונים ולאחר שהתרפא קרובי משפחתו הפסיקו לפתע לתמוך בו. לפרנסתו העניק שיעורים פרטיים לילדי עשירים ולאחר שהוציא לאור את ספרו "מכתב לחזקיהו" בשנת תרכ"ה נודע בבקיאותו העצומה בכל התורה וחכמי קושטא הציעו לו לכהן כדיין אולם בכדי להמשיך בשקידתו יומם ולילה על לימוד תורת הנגלה והנסתר סרב להצעתם. בשנת ה'תרכ"ז החל לכהן כרב ראשי בעיר קרסו-בזאר (רוסיה). הציל את יהודי רפובליקת קרים מלהיטמע בקראים לאחר שהוכיח כי אין ליהודי קרים שום זיקה אליהם, ביטל מנהגים מוזרים שנשתרשו מתוך חוסר ידע ואמונות תפלות ותיקן תקנות שונות לשמירת הדת. ייסד ישיבה ולימד את אנשי הקהילה המבוגרים והצעירים שרובם היו חסרי ידע בסיסי ביהדות. הסתפק במשכורתו הפעוטה וגם כאשר השיא את בתו בשנת תרמ"ח לא הסכים לקבל תוספת לשכרו. בשנת תרכ"ח נפטר בנו יחידו ולזכרו הדפיס בשנת תרל"ד את הספר "אור ליי". בשנת תר"ל ביקר בארץ ישראל, השתטח על קברי צדיקים ובשובו הביא עמו מעפר ארץ ישראל וכתב בצוואתו כי אם לא יזכה לשוב ולהיקבר בארץ ישראל שיפזרו על גופו עפר זה. בשנת תרל"ח חלה בעיניו והוסיפו לו את השם 'חיים' אולם גם לאחר שנתרפא לא חזר אליו מאור עיניו כבתחילה. בשנת תרל"ט פרסם ספר "בקשות" המכיל פיוטים. יהודים מארצות שונות ומזרמים שונים החלו להפנות אליו שאלות הלכתיות ואף נוצרים ומוסלמים הפנו אליו בקשות להתפלל על נזקקים לישועה ורפואה. התפרסם כשונא בצע כסף ועשירים מארצות שונות שלחו לו את תרומותיהם הכספיות על מנת שיעביר אותן ליעדן. כאשר פורסם בשנת תרמ"ז צו לגרש מרוסיה את כל הנתינים הזרים הצליחו מקורבים לשלטון להשפיע על שר הפנים להתיר לו להישאר במקומו על אף היותו נתין טורקיה. למרות הפצרות אנשי הקהילה לבל יעזבם החליט

לשוב לארץ ישראל ובה' תמוז תרנ"ט הגיע לנמל יפו, עלה לירושלים ולא הסכים לקבל כל משרה ציבורית בכדי שיוכל לסיים את כתיבת ספרו "שדי חמד" ללא טרדות. כאשר שמע כי חכמי הספרדים מעוניינים להציע לו לכהן כ"חכם באשי" עבר להתגורר בחברון ולאחר פטירת ר' רחמים יוסף פראנקו הסכים לכהן במקומו כ"חכם באשי" ואב בית הדין הקהילה בחברון בתנאי שלא יטרידו אותו בענייני הקהילה. יחד עם ר' שמעון מנשה חייקין [רבה האשכנזי של חברון] ערך מדי לילה תיקון חצות במערת המכפלה. נלחם בתנועת ההשכלה, פיקח על מוסדות החינוך התורני, ואף הביא מורים מומחים מחוץ לחברון, ייסד קופה לתמיכה בכל ילד שהגיע לגיל מצוות והוריו הסכימו שימשיך ללמוד במקום לצאת לעבודה. הקים "כולל" לאברכים וישיבה לצעירים ובכל שבת מסר שיעור בהלכה ובאגדה. נודע בענוותנותו והשתדל להיכנס לבית הכנסת כאשר ציבור המתפללים עומד בפסוקים "ברוך שאמר...", נהג לעלות לקריאת התורה בפרשת ה"תוכחה" ולבקר בבתי האבלים ובבתים בהן היה אירוע של שמחה. כל יום שישי טבל במקווה ורכש משהו לכבוד שבת. נזהר מאוד לא ליהנות ממתנת בשר ודם וחסך מכספו על מנת להעניק צדקה לנזקקים. ייסד קופת הלוואות "חן וחסד" בכדי לסייע לעניי חברון. גם המוסלמים כיבדו אותו וכאשר ועדה ציבורית מטעם החליטה לגבות באופן תוקפני מיסים שזמנם עבר הזמינו אותו להתייצב בפני הוועדה, עם הופעתו אנשי הוועדה התייחסו אליו בכבוד גדול והתנצלו על שהטריחו אותו להגיע, ראש הוועדה הודיע לו כי החובות מחוקים וביקש את ברכתו. בשנת תרס"ד פעל לביטול תכנית לייסד בית ספר חילוני מטעם תנועת כ"יח [כל ישראל חברים]. בחודש חשוון תרס"ה חלה במחלה אנושה ולבקשתו תלמידיו למדו בחדרים הסמוכים לחדרו בכדי שישמע את קולם. ביקש מכל מי שיודע על עוון כלשהו שיש בידו שידוע לו כדי שיוכל להתוודות עליו, כתב נוסח לחרות על המצבה וציווה לא לכתוב על המצבה שבחים וביום שישי אחר הצהריים ערב חנוכה השיב את נשמתו ליוצרה.

פרידת ה"שדי חמד" מקהילתו לפני עלייתו לארץ ישראל

ניתן לקבל את העלון במייל. נא לשלוח בקשה למייל: Asher7171@walla.com

הצעות והארות יתקבלו בשמחה.